

vi saa fik et Ministerium, der havde den uroffelige Overbevisning, at det var et grundlovsinæstigt Prærogativ for Hans Majestæt Kongen at slutte Rigsdagens Samling efter 2 Maaneders Forløb. Sæt, at det satte sig saaledes fast i den Tankegang, at Rigsdagen ikke maatte være længere sammen end 2 Maaneder eller i alt Fald ikke længere end til 1ste April — og en saadan Overbevisning vide vi jo har spøget i vort offentlige Liv — hvad vilde saa baade Afgjørelsesudvalget og Lotteriet hjælpe? Regjeringen kunde jo opløse eller hjemsende Rigsdagen midt under Finanslovbehandlingen, førend den blev færdig. De ville maasse sige: Men det vil en Regjering være for fornuftig til at gjøre. Men der er en gammel Regel, man gjerne skal følge, det er den at lægge Mærke til, hvad der er sket, thi hvad der er sket, kan ske igjen, og den nuværende Regjering, vide vi alle, har gjentagne Gange standset Finanslovbehandlingen, før de sidste Midler vare forbrugte, som vor nuværende Forfatning anviser til at tilvejebringe en Overenskomst. Det er sket gjentagne Gange. Vi behøve ikke at gaa længere tilbage end til i Fjor Foraar. Da sad der et Fællesudvalg og arbejdede i de sidste Dage af Marts, og man skulde tro, at Ingen maatte være mere ivrig for at faae Enighed til Veie end den Regjering, som havde begyndt Rigsdagsamlingen med gennem Throntalen at mane Thingene til Enighed, og som, hver Gang den havde taget Ordet, havde talt for, at man skulde enes. Men hvad gjorde denne Regjering, da Fællesudvalget sad og forhandlede? Det er værd at lægge Mærke til, at den Dag, da der i Fællesudvalget viste sig Spor til Enighed, den Dag, da Benstre stillede sit inødekomende Tilbud om at give 1½ Mill. Kr. mere, end det i og for sig fandt nyttigt under den daværende Situation, den Dag, da der her i Folkethinget blev anmeldt et Forslag til en midlertidig Finanslov, altsaa den 30te Marts, samme Dag, da der var Udfigt til, at der mulig kunde komme Enighed, lod Regjeringen Hans Majestæt Kongen i Statsraadet undertegne et aabent Brev om, at Rigsdagen skulde sluttet den 1ste April. Den ventede ikke for at se, hvorledes det gik med Forhandlingerne i Fællesudvalget eller med Forhandlingerne om den midlertidige Finanslov, men den bestemte, at Rigsdagen skulde sluttet den 1ste April, altsaa uden Hensyn til, om den blev færdig eller ikke. Og ikke blot besluttede den det, men den handlede efter denne Bestumning, thi Fællesudvalget var ikke færdigt med sine Arbejder, havde ikke afluttet dem, da Ministeren kom

her og meddelte, at Rigsdagen skulde sluttet. Det var da kommet dertil i Fællesudvalget, at Uoverensstemmelsen var nedbragt fra 4½ Mill. til 1½ Mill. Kr., og der var Udfigt til, at hvis Medlemmerne kunde have forhandlet videre, kunde der være naaet en Overenskomst. Men Ministeriet havde nu sat sig i Hovedet, at den 1ste April skulde Rigsdagen sluttet, og saa blev den sluttet, uden at Fællesudvalget fik Lov til at tildebringe sine Arbejder. Altsaa, hvad der er sket, kan ske, og det vilde selvfølgelig heller ikke kunne hjælpe os, om vi gik den Veie, som det ærede Medlem for Viborg (Klein) har foreslaaet, at bestemme, at der altid skal være Fællesudvalg, thi vi have set, at en Regjering kan faae den Overbevisning, at man skal standse Fællesudvalgets Forhandlinger, før de ere sluttede. Nei, den eneste Sikkerhed, man har, ligger ikke i en Forandring af Grundlovsbestemmelsernes Ordlyd — de ere gode nok, som de ere — men af de Personer, der raade for Statens Styrelse. Vi maa i Spidsen for Staten have Mænd, om hvem vi vide, at de ere i Overensstemmelse med Grundlovens Ord og Mening. Vi maa i Spidsen for Staten have Mænd, paa hvis Ord vi kunne stole. Vi maa ikke ved Statens Ror have Folk, der lade sig lede af Uner og Indfald, men Folk, der handle i bestemt Overensstemmelse med Grundloven og ærlig opfylde deres Ord. I vore Dage sværnes der meget for Mænd, og man bilder sig ind undertiden ind, at man bliver Mand derved, at man lader, som om man var det, slaar i Bordet og bruger stærke Ord. Saa bliver man en Mand, tror man. Nei, det er ikke det, der gjør en Mand; men der er et gammelt Ord paa Dansk, der siger: en Mand er en Mand, et Ord er et Ord, og den Mand, der ikke holder sit Ord, er ingen Mand. Vi kunne ikke ved Statens Ror have vægelsindede Personer, der den ene Dag kommer her og forsikrer, at de strax ville gjøre det ene eller det andet, og saa nogle Dage efter, naar de skulle indfri deres Løfter, knibe ud og et Par Maaneder efter sige, at nu vilde de slet ikke gjøre, hvad de offentligt have lovet. Vi maa ved Statens Ror have Folk, man kan stole paa, og Folk, som man er overbevist om er i Overensstemmelse med Grundlovens Ord og Mening. Det er det, vi trænge til, og ikke en Grundlovsforandring. End sige en Grundlovsforandring af den Natur, her bydes os! Jeg vil ikke tale om, at dette Forslag i sin sidste Paragraf indeholder en Bestemmelse, der omstyrter hele det Værn, som Grundloven har sat for sig selv, det Værn for Grundloven, der bestaar i, at